

LA RECEPTE CULINÀRIA DE LA PEDAGOGÍA LLIBERTÀRIA.

Joan Bardella

CRPL Josefa Martín Luengo

Tota recepta comença amb una llista d'ingredients, però, les llibertàries - són així - volem crear-la sobre la marxa, doncs la llibertat s'escapa a prescripcions dogmàtiques. Això no suposa que no coneguem el que volem, més aviat és què tenim la intuïció què podem ofegar allò que més estimem si ho identifiquem clara i nítidament.

Així doncs comencem la nostra aventura culinària amb un toc d'indeterminació i, per què aquesta pugui quallar sense fer grumolls, cal que organitzem la comunitat educativa amb les prescripcions mínimes que la garantitzin. Això ho aconseguirem amb un bon fons d'assemblearisme que ens garantirà la lliure decisió i evitarà que la recepta se'ns enganxi.

La pedagogia llibertària és eclèctica, això suposa cercar els medis que s'escaïgin conforme a la finalitat de la llibertat, és a dir, l'autonomia de les persones que conformen la comunitat culinària. I es que la recepta llibertària entèn l'escola més com una comunitat d'aprenentatge compartit què no pas com una institució.

Vist així, cada ingredient d'aquesta comunitat podrà decidir en tot moment quina fragància adoptar, aportant el seu toc personal a la recepta col·lectiva. Aquest fet va aromatitzant ja la cassola amb valors com la igualtat, el reconeixement mutu i el respecte per a cada projecte individual, el qual representa el dret inalienable al matís autèntic i únic de la construcció del *sí mateix/a*.

És una paradoxa que no deixa de sorprendren's el fet què cada perfum de la recepta és un valor en sí que només aconsegueix potenciar-se amb la seva connatural interrelació amb la resta d'ingredients; socialització i individuació, lluny d'anul·lar-se, van de la mà.

Hem de parlar també del paper del o la cuinera, doncs la seva funció serà saber facilitar l'organització aquest sarau en el seu punt just d'igualtat, per a que cada ingredient tingui el seu espai de decisió i autoconstrucció en aquesta recepta. Caldrà que tingui una

sensibilitat entrenada i un respecte indiscutible per a cada ingredient, per tal que aquest no mengüi la seva essència. Si ens centrem en la seva finalitat és clar, té aspiració a desaparèixer, doncs, cerca la plena autonomia de cada component. Així doncs la seva funció serà la de facilitar processos aportant una ajuda ajustada que s'anirà retirant a mesura que cada component va adquirint el control, el domini i, en definitiva, l' autonomia.

La cuina llibertària és una cuina a foc lent, pausada, reflexiva i autocrítica, que pretén assolir la plena autonomia de qui hi participa, per tal que cadascú/na, trobi el seu propi camí. No pretén crear una recepta preescrita, si no facilitar la lliure associació dels sabors en l'aprenentatge de la llibertat.

És una recepta autogestionada, tant en la seva estructura interna (medis), com en les seves finalitats, com en la seva financiació (recursos), on cada persona aporta segons les seves possibilitats i rep segons les seves necessitats, fet que ens recorda al perfum de la solidaritat necessària per què els valors que sustenten la llibertat siguin viables.